

var Tilfældet, hvis vi atter stode over for en vidtrækkende Kreditforenings-Konvertering, som selvfølgelig maatte være fra $3\frac{1}{2}$ til 3 pCt., saa kunde vi tale om det foreliggende Forslag, saa vilde der mulig være lige saa god Grund til nu at vedtage det, som der i Samlingen 1894—95 var til at vedtage det da foreliggende Forslag. Men saaledes er det aldeles ikke; tværtimod er Forholdet saaledes, at det med Sikkerhed kan siges, at vi ikke staa over for en Konvertering af Kreditforeningsskalden fra $3\frac{1}{2}$ til 3 pCt. Kurserne staa for Øjeblikket saaledes, at $3\frac{1}{2}$ pCt.s Kreditforeningsobligationer — det er Østifternes Kreditforenings 7de Serie, for hvilken jeg nævner Kurserne — nu staa i en Kurs af omkring 95, altsaa den samme, som den var, før Loven af 5te December 1894 udkom. Derimod staa Kurserne paa 3 pCt.s Kreditforeningsobligationer nede i 88. Jeg tror nok, jeg med Sikkerhed tør sige, at saa længe Kurserne holde sig omkring dette Punkt — og de kunne endda faa Lov til at stige ikke saa lidt derover — kan der ikke være Spørgsmaal om at paabegynde en Konvertering af Kreditforeningsobligationer fra $3\frac{1}{2}$ til 3 pCt. Naar man kender Forholdene her, og det gøre jo mange ærede Medlemmer her i Salen, vil man indrømme mig, at for at en saadan Konvertering fra $3\frac{1}{2}$ til 3 pCt. kan finde Sted, maa vi have Kurserne højere op, saa højt, at de komme til nogenlunde at staa i Lighed med, hvad Kurserne for $3\frac{1}{2}$ pCt.s Obligationer vare i 1894—95. Det er vistnok meget tvivlsomt, om man var naaet til en Konvertering fra 4 til $3\frac{1}{2}$ pCt., hvis Kurserne den Gang havde holdt sig paa 95. Først da de gik til 98 og deromkring, kunde Konverteringen foretages uden Kurstab og i det hele paa en saa fordelagtig Maade, at den virkelig var til Gavn. Altsaa at tænke paa en Konvertering fra $3\frac{1}{2}$ til 3 pCt., naar Kurserne ere paa omkring 90, er efter min Mening urimeligt. Jeg skal i denne Forbindelse nævne, at Loven af 27de November f. A. om et nyt Statslaan ikke har haft nogen væsentlig Indflydelse paa Kurserne. Den har bragt Kurserne paa $3\frac{1}{2}$ pCt.s Papirer lidt op, men ikke saa meget, at der i Virkeligheden derpaa kan bygges nogen Forventning om, at disse Papirer yderligere skulle stige i Kurs i Fremtiden. Jeg kan altsaa ikke se, at der kan være nogen særlig Grund og nogen tilstrækkelig Grund til for Øjeblikket at vedtage en Undtagelseslov som den foreliggende, en Undtagelseslov, der navnlig ogsaa har den meget be-

tænkelige Side, at den paafører Statskassen et ikke ubetydeligt Tab, og jeg maa derfor for mit Vedkommende beklage, at jeg ikke kan yde det foreliggende Lovforslag min Tilslutning.

Blem: Den højtærede Minister sluttede sin Tale med, at han meget maatte beklage ikke at kunne være med til at arbejde for dette Lovforslags Fremme. Jeg vil begynde med de samme Ord: Jeg maa i høj Grad beklage, at den højtærede Minister er kommen til at se saaledes paa dette Lovforslag, og at der altsaa ikke ser ud til at være meget Haab om at faa det ophøjet til Lov. Det forekommer dog mig, at det her næsten er slaaet fast som Praksis, at vi, hver Gang Staten har konverteret sin Gæld til en lavere Rente — og den er jo fri for at svare Afgift til Stempelpapir og lignende — derefter ogsaa have faaet en Lov, der tilsigtede Lettelser ved Konvertering af Laan i private Ejendomme. Det have vi faaet to Gange. Nu har Staten konverteret tredje Gang. Er det saa ikke naturligt, at private faa den samme Begunstigelse, som de have faaet de to foregaaende Gange, naar de ligeledes ombyttede deres Prioriteter til en lavere Rente? Det er aldrig gaaet videre, end at det har gældt samme Debitor og samme Ejendom. Første Gang fortolkede man ogsaa Konverteringsloven temmelig strengt, saaledes at vedkommende ikke kom med, hvis der klippedes det mindste af en Ejendom ved Udparcellering eller lignende. Ved den sidste Lov enedes man om, at selv om Ejendom var enten formindsket eller forøget med $\frac{1}{10}$ af sit Omraade, regnet efter Hartkornet paa Landet og Assurancesum i Byerne, skulde vedkommende alligevel komme ind under Loven. Det forekommer mig derfor — og jeg havde ikke ventet, at den højtærede Finansminister vilde stille sig saaledes mod Forslaget, som han nu gør — at der maa være Grund til nu ogsaa denne Gang at vedtage en saadan Lov, selv om Tidsgrænsen ikke blev saa lang, som Forslagsstillerne have foreslaaet. Det er tydeligt nok, at de, der her tænkes paa, ere samme Ejer, samme Debitor og samme Ejendom. Vedkommende har altsaa en Gang betalt for Stempelpapir, Tinglæsning, Udslettelsesgebyr og lignende ved den Prioritet, han havde i sin Ejendom, og saa synes jeg ikke, man kan regne, at Staten kommer til at tabe noget, fordi han ombytter den til en lavere Rente. Det viser sig ogsaa, at under de Konverteringslove, vi have haft, har Staten paa